

Hồi 14

Nhớ Tình Cũ Vân Nhạc Bỏ Đi

Vân Nhạc khoanh tay, đứng nhếch mép tủm tỉm cười. Từ khi chàng vào trong lâu tới giờ, hai mắt của Giao Hồng cứ đăm đăm nhìn thẳng vào mặt chàng, lòng nghĩ thầm:

- "Sao mặt chàng bỗng nhiên lại biến thành xấu xí như vậy? Có lẽ chàng cải trang chẳng?"

Nghĩ như vậy, nhưng nàng không sao kiểm ra một chút hình tung khả nghi nào cả. Tương Mai cũng ngạc nhiên vô cùng, nàng không ngờ người yêu mà Giao Hồng ngày đêm mong nhớ là một thiếu niên xấu xí kỳ lạ thế kia!

Lúc ấy, lão phụ bỗng múa trường câu bên tay trái, nhanh nhẹn nhắm mặt Vân Nhạc tấn công tới, còn trường câu bên tay phải thì chém hai chân của Vân Nhạc.

Vân Nhạc chỉ khẽ cử động một cái, đã nhanh nhẹn tới phía sau đối phương. Hai nàng đứng cạnh đó xem cũng không sao thấy rõ Vân Nhạc dùng thủ pháp gì mà nhanh nhẹn đến thế.

Lão phụ nọ một lúc tấn công hai thế liền tiếp mà không thấy hình bóng của đối phương đâu cả, liền ngẩn người ra kinh hãi vô cùng. Kế mụ ta bỗng cảm thấy cánh tay của mình bị điểm một cái, vội múa trường câu quay ra phía sau.

Ngờ đâu mụ ta mới đưa ra được hai tấc đã thấy hổ khẩu tay đau như dao cắt, trường câu đã rơi xuống đất. Khi mụ ta định thần nhìn kỹ thì thấy khí giới của mụ đã lọt vào tay thiếu niên kia rồi.

Lão phụ mặt cú vọ ngạc nhiên, vì mụ ta không hiểu tại sao trường câu lại lọt vào tay kẻ địch như vậy. Đồng thời mụ lại thấy Vân Nhạc đứng khoanh tay, thần sắc lạnh lùng.

Có lẽ vì quá xấu hổ mà đâm ra phẫn uất, mụ già hai mắt lộ ánh sáng hậm hực. Vân Nhạc cười nhẹ một tiếng, đưa luôn trường câu vào tay mụ ta rồi nói:

- Thiếu gia với mi xưa nay không có thù oán gì, nên ta không nỡ giết mi. Bây giờ mi có chịu giải huyết cho hai cô nương này không? Mi chỉ khẽ ra tay một cái thôi, chứ ta có làm cho mi nhục gì đâu mà mi cứ phải muốn thí mạng với ta như vậy?

Lão phụ từ từ cầm lấy trường câu, đầu óc hoang mang, vừa hổ thẹn vừa tức giận khôn tả. lát sau mục ta gượng cười và nói:

- Lão bà thua như vậy, vẫn chưa chịu phục. Sở dĩ người thắng được lão bà là nhờ mi nhanh nhẹn thôi. Bây giờ người có dám đỡ một thế Phích Không chuông của lão bà này không?

Vân Nhạc cười ha hả rồi trả lời:

- Mi thật ngông cuồng, không biết tự lượng sức mình chút nào! Nói mãi mà mi vẫn không chịu nghe. Được rồi, mi hãy cứ ra chuông đi.

Lão phụ đưa trường câu sang tay trái, rồi múa tay phải vận hơi luyện sức.

Vân Nhạc thấy gang bàn tay của mục ta đỏ hồng dần, chỉ cười nhạt.

Lão phụ liền đánh luôn một chuông, sức mạnh vô cùng, như bài sơn đảo hải, Vân Nhạc vẫn cười một cách nhạo báng và vẫn đứng yên.

Bất ngờ khi chuông lực của đối phương chỉ còn cách năm tấc tới thân mình chàng, thì chàng biến thành vô hình, cả tà áo của chàng cũng không hề lay động chút nào.

Lão phụ mặt cú vọ kinh hãi vô cùng, lại tấn công thêm một chuông nữa, lần này mục ta dùng đến mười hai thành công lực. Chuông lực của mục ta mạnh đến thế, mà không có hiệu quả gì cả. Không những thế, cổ tay mục bỗng mềm nhũn, rồi cảm thấy một tiềm lực vô hình mạnh khôn tả lần áp trở lại. Mục ta chỉ cảm thấy chân tay tê liệt, không còn chút hơi sức gì cả, khí huyết trên ngực bị đảo lộn, và người của mục ta bị từ từ đẩy lui về phía sau, rốt cuộc ngồi phịch xuống đất, thì tiềm lực kia bỗng tiêu tan một cách vô hình. Lão phụ ngược mắt lên nhìn Vân Nhạc mồm lẩm bẩm:

- Thôi thôi ta còn mặt mũi nào sống trên đời này!

Nói xong lão phụ giơ bàn tay phải lên đập mạnh một cái vào trán kể đó gục xuống chết liền. Hai nàng thấy lão phụ mặt cú vọ, thất khiếu rỉ máu tươi, trông rất thê thảm.

Vân Nhạc cũng không ngờ lão phụ lại nóng nảy như vậy. Chàng ngăn người đứng yên một chỗ, vì vừa rồi chàng chỉ dùng có hai yếu khuyết của chữ Xá và Ác trong Di Lạc Thần Công, mục đích của chàng muốn cho lão phụ kia biết điều mà rút lui thôi. Ngờ đâu kết quả lại thảm khốc như vậy.

Giao Hồng liền nũng nịu kêu gọi:

- Mụ già này độc ác lắm, chết như vậy cũng đã may mắn rồi, còn thương tiếc mụ ta làm gì? Vân đại ca, mau giải huyết cho chúng em đi, chúng em chịu không nổi những sự tê tái buồn bực này.

Thấy Giao Hồng nói vậy, Vân Nhạc rùng mình một cái, quay đầu lại nhìn thấy hai nàng đều lộ vẻ mong đợi.

Chàng thở dài một tiếng, từ từ tới trước mặt hai nàng và giọng cười nói:

- Giao cô nương, chẳng hay hai vị bị điểm huyết ở nơi nào?

Giao Hồng cau mày, với giọng u oán và nói ra bộ phận bị điểm huyết, mà hai má nàng đỏ bừng. Nghe Giao Hồng nói xong, tay chân Vân Nhạc bỗng lạnh như băng, vì hai chỗ bị điểm huyết của hai nàng chính là hai chỗ kín của người thiếu nữ.

Giao Hồng thúc liền tiếp, bắt đắc dĩ Vân Nhạc đành phải ra tay điểm vào nàng mấy cái, nhanh như điện chớp. Rồi chàng quay lại điểm cho Trương Mai, nhưng ngón tay của chàng còn cách yếu huyết ở vú bên phải, thì bỗng nhiên chàng rút tay lại, không dám điểm nữa. Lúc này La Trương Mai xấu hổ vô cùng, hai mắt nhắm nghiền lại, Giao Hồng thấy vậy nóng lòng sốt ruột vội giục tiếp:

- Đại ca, sao không ra tay giải huyết cho chị ấy đi.

Vân Nhạc thở dài một tiếng, rồi mới phi ngón tay vào mấy chỗ yếu huyết của Trương Mai.

Hai nàng chỉ thấy chân khí ban bố khắp thân thể và bỗng nhiên đứng dậy được.

Vân Nhạc lại nói:

- Hai cô nương theo tại hạ đến Dã Áp Than ngay.

Giao Hồng nói:

- Hãy khoan.

Vân Nhạc ngăn người nhìn Giao Hồng, nàng mỉm cười và tiếp:

- Vân đại ca, sao mặt đại ca hiện nay với bộ mặt xưa kia lại khác nhau thế này? Có thể cho tiểu muội biết nguyên nhân không?

Vân Nhạc nóng lòng muốn rời khỏi nơi đây, thấy Trương Mai cứ chăm chăm nhìn thẳng vào mặt mình ; lòng kinh hoảng nên không nghĩ ngợi gì liền trả lời Giao Hồng:

- Anh đeo cái mặt nạ da người. Lát nữa tới Dã Áp Than, anh sẽ cởi ra cho em và La cô nương xem cũng không muộn. Thôi chúng ta đi nhanh đi.

Nếu chàng nói dối là mặt bị đả thương mà thành xấu xí như vậy thì chưa biết chừng hai nàng sẽ thay lòng đổi dạ không tỏ tình yêu với chàng cũng nên.

Giao Hồng chau môi, lắc đầu nũng nịu nói:

- Anh không cho chúng em xem thì chúng em nhất định không đi đâu cả.

Vân Nhạc đành phải cởi mặt nạ, lộ bộ mặt ngọc cho hai nàng xem.

Tương Mai hai mắt sáng rực lên nghĩ thầm:

- "Sao lại có người đẹp trai đến thế?"

Nàng nghe trống ngực đập dồn dập. Vân Nhạc không đợi hai người nói câu nào, liền đeo mặt nạ vào và rảo chân bước đi, hai nàng vội vàng nối gót theo

sau.

Ba người vừa đi ra phát hiện những tay canh gác ngầm của sơn trang này đều bị điểm huyết, nằm yên một chỗ, nên cả ba đi ung dung như vào chốn không người.

Lát sau, ba người đã tới bên sông cạnh Dã áp Than, Vân Nhạc đột nhiên khẽ nói:

- Bọn họ đang ở trên bờ sông đấy.

Hai nàng ngược nhìn, quả nhiên thấy trên bờ sông có mười mấy người đang đứng ở đấy.

Giao Hồng lớn tiếng gọi:

- Khương sư huynh!

Khương Tôn Diệu liền ứng khẩu ngay. Rồi hai nàng nhảy xổ tới trước mặt bọn Khương và Đông, nhưng đều ngạc nhiên vì không thấy Vân Nhạc đâu cả.

Hai nàng đau đớn vô cùng, nhất là Tương Mai.

Khương Tôn Diệu vừa cười vừa nói:

- Chắc Tạ huynh có việc cần phải đi ngay, chớ đâu lẽ bỏ ra đi vội vã vậy.

Anh ấy vốn là người có nghĩa khí, quyết không bao giờ buông tay nửa chừng. Sư muội lại đây, cả La cô nương nữa, để ngu huynh giới thiệu hai cô với các vị cao nhân.

Đông Phương Ngọc Côn đứng cạnh La Tương Mai, lòng hoài nghi vô cùng, vì chàng nhận thấy thái độ Tương Mai khác hẳn mọi khi. Trước kia lúc gặp nhau, dầu ít dầu nhiều, Tương Mai cũng tươi cười chuyện trò với chàng, còn đêm nay, nàng không thèm ngó đến cũng không thèm nói nửa lời. Chàng đoán bên trong thế nào cũng có biến chuyển gì đây.

Chàng bèn nghĩ thầm:

- “Không lẽ nàng lại hận ta đã ba ngày qua mà không vào Trang Viện lo cứu nàng? Nhưng nàng có biết đâu ba ngày này ta đã hy sinh vì nàng, đã mấy lược suýt thiệt mạng, nguy khốn mà cũng không sao vào nổi Trang Viện. Nếu không có Vân Nhạc tới ngấm ngầm giải nguy cho thì ta đã suýt bị năm đệ tử của Bán Bán Tú vậy đánh thác rồi!”

“Nhu vậy càng tốt, nếu quả thật nàng đã thay lòng đổi dạ. Cũng may ta chưa làm điều gì phi lễ, chớ không ta làm sao thoát được cô em họ mà cha mẹ ta đã đính hôn cho ta hồi nhỏ.”

Tuy chàng nghĩ vậy, nhưng tỏ vẻ hậm hực và thất vọng. Chàng có biết đâu Tương Mai cũng có những nỗi khổ không thể thổ lộ cho người khác biết được. Lúc ấy bỗng nghe kêu xoẹt một tiếng, từ trong bụi lau có một cái bóng đen nhanh như chớp nhảy ra.

Khuông Tôn Diệu vội quát hỏi:

- Ai đó?

Người nọ liền đáp lời:

- Bần đạo Tang Lộc đây.

Tang đạo sĩ thấy La Tương Mai và Giang Giao Hồng cả mừng bèn nói:

- Mừng cho hai cô nương vừa thoát hiểm. Ủa, còn Tạ thiếu hiệp đâu?

Mọi người lẳng lặng không nói năng gì cả. Tang Lộc đoán Vân Nhạc đã rời khỏi nơi đây rồi. Như vậy cuộc hẹn đấu tối hôm nay thế nào cũng gặp xui nhiều hơn hên. Y liền ho khan mấy tiếng và tiếp:

- Hai vị cô nương đã thoát hiểm thì trận đấu canh ba đã trở nên vô ích, chắc Bán Bán Tú đã luyện hết cuốn Tinh Túc Ma Kinh rồi, thì võ học của y tất siêu tuyệt, chúng ta không sao địch nổi y đâu, chi bằng chúng ta tạm rút lui để dịp khác đấu vậy.

Tang Lộc vừa dứt lời, bỗng trong bọn có một người lên tiếng rất hùng mạnh:

- Sao bạn lại nói những lời nản chí như thế? Vậy mà bạn dám tự xưng là cao thủ hữu hạng trong Võ Lâm!

Tang Lộc quay lại nhìn, mới hay người đó là Bạch Mi Tú Phàm Thiếu Xuyên, sư đệ của Chương môn phái Tung Dương, người này năm xưa với pho Đại Cứu thủ pháp của phái Tang Dương đã dương oai ở Đại Giang Nam Bắc, tánh rất kiêu ngạo. Tang Lộc liền cười nhạt và nói:

- Chúng ta nên trọng sự thật, nếu Phàm lão sư đủ tài trù nổi Bán Bán Tú thì thứ lỗi bản đạo vừa rồi đã lỗi rồi.

Phàm Thiếu Xuyên cười nhạt và trả lời:

- Bán Bán Tú chỉ có hư danh thôi, hà tất bạn phải sợ hãi.

Trong đêm khuya, gió lạnh thổi veo veo, bỗng có một tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng tới:

- Đại ngôn không biết xấu hổ.

Thiếu Xuyên cau mày lên bèn quát hỏi:

- Tiểu tử ở phía nào thế? Sao cứ ẩn mà không dám hiện ra đây đấu với ta.

Đoạn y liền nhắm phía có tiếng nói đánh luôn một chưởng mạnh vô cùng, bụi lau bị rẽ ra hai bên, đột nhiên có một bóng đen tung mình nhảy lên vài ba cái rồi biến mất dạng.

Bạch Mi Tú ngưng nghịu xấu hổ vô cùng. Canh ba đã qua, trong trang viện bỗng có ánh lửa bốc lên ngập trời. Tiếp theo đó lại có ánh sáng đỏ dần dần đi tới. Mọi người ngừng đầu nhìn mới hay có mấy chục người tay cầm đuốc đang rẽ lau đi tới. Chỉ trong thoáng cái, những người đó đã tới gần và đứng thành vòng bán nguyệt. Những người đó là tráng đinh. Còn mười mấy người nữa đã nhanh nhẹn phi đến trước mặt mọi người.

Có hai người, một ăn mặc áo dài màu huyền, thân mình gầy gò và cao, một râu đen xuống tới ngực, hai mắt rất sáng. Cả hai đều nhìn thẳng vào mặt Trương Mai và Giao Hồng tỏ vẻ tức giận. Lại còn một người nữa, búi tóc, mặt trông thật đẹp, dưới cằm không có râu, tuổi trạc ba mươi, mặc áo gấm hoa, hai mắt cũng nhìn chòng chọc vào hai thiếu nữ, miệng cười đầy vẻ dâm dăng, thái độ nửa nam nửa nữ, chỉ thoáng cái ai cũng đều biết y là dâm ma Bán Bán Tú rồi.

Ông già râu đen, mặt tuy giận dữ, nhưng vẫn giọng cười chấp tay chào và nói:

- Lão đây là Hoàng Phủ Tung, tối nay may mắn được gặp quý vị ở nơi đây.

Tánh lão xưa nay không thích dây dưa đến sự ân oán của Giang Hồ, nhưng nửa tháng trước đây, có người bạn thân là Hồng Kỳ Bang chủ Vũ Văn Lôi đến thăm, lúc ấy thủ hạ của Vũ Văn bang chủ cứ bị thủ hạ của phái Nga Mi tru diệt luôn, nên lão cũng không thể nào chịu khoanh tay mà ngồi.

Nói xong y trợn trừng nhìn hai nàng, cười đầy vẻ giận dữ và tiếp:

- Lão không muốn sinh sự lôi thôi, nên tạm giam hai nàng của phái Nga Mi và truyền lời cho Đông Phương thiếu hiệp để mời bốn môn sư trưởng đến để xử việc này, không ngờ Đông Phương thiếu hiệp cũng quá ngông cuồng, dám mời các bạn tới đây định gặp gỡ nhau bằng binh đao. Cứu hai nàng thoát là chuyện nhỏ, lão không đếm xỉa, nhưng lại ra tay giết nhiều thủ hạ của lão, thì lão làm sao nhịn được đây...

Phàm Thiếu Xuyên liền cười một cách chế nhạo rồi xen vào:

- Kẻ nào nổi giáo cho giặc đều có thể giết được cả, nếu bạn không thể nhịn được thì còn ai nhịn được?

Hoàng Phủ Tung liếc Bạch Mi Tú rồi lớn tiếng cả cười đáp:

- Lão tưởng là ai, thì ra Phàm lão sư, một tay cao thủ của phái Tung Dương. Ba năm trước đây Phàm lão sư đấu với Độc Tú Phong Vân Cái tiếng tăm lừng lẫy khắp Giang Hồ. Chắc anh phong của Phàm lão sư thế nào cũng hơn trước nhiều? Lão xin khâm phục.

Bạch Mi Tú lẳng lặng không nói gì cả, mặt đỏ bừng xấu hổ vô cùng, mắt lộ sát khí.

Thì ra ba năm trước đây Phàm Thiếu Xuyên tới Tương Giang gặp Độc Tú Phong Vân Cái, hai người đều là kẻ ngông cuồng. Nói với nhau được vài lời liền khích bác và so tài ngay. Độc Tú Phong Vân Cái giỏi hơn một mức, dùng ba mũi Xà Vũ Trâm ném trúng xương móng của Thiếu Xuyên vì thế Bạch Mi Tú mới nằm liệt giường trong ba tháng. Sau việc đó Độc Tú Phong Vân Cái bị khiển trách và Túc Trọng Tú còn thân hành bắt Phong Vân Cái phải đến tận phái Tung Dương tạ tội. Sau đó, Phong Vân Cái còn bị giam cầm ba năm không được đi đâu cả.

Việc này ít người biết, không ngờ Hoàng Phủ Tung biết rõ, nay y nhắc nhở là cố ý mỉa mai Thiếu Xuyên.

Lúc ấy Hồng Kỳ Bang Chủ Vũ Văn Lôi lên ra nói với Hoàng Phủ Tung rằng:

- Buổi họp đêm nay không thể dùng lời nói mà giải quyết được. Dầu sao cũng phải đấu với nhau một trận, người nào thắng thì người đó hợp lý hơn.

Khương Tôn Diệu cả cười một hồi rồi đáp:

- Dù sao Vũ Văn huynh cũng nhanh hơn, thế nào cũng phải đấu một phen mới được.

Đoạn chàng liền rút trường kiếm nhảy ra giữa đấu trường. Vũ Văn Lôi cười nhạt gật đầu, rồi cũng rút nhuyễn tiên ra. Cây roi đó dài năm thước. Chỉ thấy y quất một cái, cây roi thẳng như cây que, một hồi thật lâu mà không gục xuống.

Khuong Tôn Diệu thấy vậy cũng phải sợ thẳm, vì chàng ít thấy người có nội lực như Vũ Văn Lôi vậy. Chàng biết là đã gặp cường địch nên lại càng đề phòng cẩn thận hơn.

Từ lúc xuất hiện tới giờ, mắt của Bán Bán Tú vẫn cứ nhìn chòng chọc vào hai thiếu nữ.

Lúc ấy bỗng có tiếng cười của một người đàn bà vang lên, thì ra tiếng cười đó là tiếng cười của Bán Bán Tú. Kể đó y lên tiếng nói:

- Oan gia nên giải không nên kết, hà tất phải đổ máu mới giải được. Nể mặt hai cô nương đây đã có tiền duyên với ta, ta đề nghị chi bằng hai bên bắt tay xử hòa.

Tiếng nói của y rất ngọt ngào và rất nhu mì, nhưng ai nghe cũng không khỏi mất hết hồn vía.

Hai nàng mặt đỏ bừng, đang định quát mắng, bỗng thấy có một cái bóng đen bắn thẳng vào mặt Bán Bán Tú. Với tài cao siêu của tên tà ma đó muốn tránh một vật ném tới trước mặt không có gì là khó cả. Nhưng bất ngờ cái bóng đen ấy bay tới cách mặt Bán Bán Tú rồi rút ra làm muôn mảnh và sức đi lại nhanh hơn trước nhiều, Bán Bán Tú mới bị vật đó bắn vào mặt, thành một bộ mặt rỗ. Chỉ thấy y kêu một tiếng thảm khốc rồi tung mình nhảy lên, nhắm bóng đen mà phi tới, nhanh như điện chớp. Năm tên đệ tử đứng sau y cũng theo đi liền.

Lúc ấy chỉ có mình Giang Giao Hồng biết rõ là Vân Nhạc dụ Bán Bán Tú rời khỏi nơi đó.

Còn Hoàng Phủ Tung thì bàng hoàng nhìn tứ phía. Phàm Thiếu Xuyên liền phi tới và nói:

- Hoàng Phủ trang chủ, sao bỗng dung tỏ vẻ sợ hãi đến thế? Bán Bán Tú đi chơi rồi, bạn không khác gì một hiệu tử thọ tang, cau mày muốn khóc, Phàm mỗ thấy buồn cười quá.

Hoàng Phủ Tung cau mày, cả giận quát lớn:

- Lão thất phu bẻm mồm bẻm mép kia, mi tưởng Hoàng Phủ Tung này sợ mi sao?

Nói xong y múa song chưởng liền hoàn tấn công tới.

Phàm Thiếu Xuyên cười nhạt một tiếng rồi giở môn Tung Dương Đại Cứu Thủ Pháp ra, liền miên bất tuyệt tấn công Hoàng Phủ Tung. Thế là hai người đấu với nhau rất kịch liệt.

Nhắc lại Khuong Tôn Diệu và Vũ Văn Lôi đấu với nhau, chỉ thấy Khuong Tôn Diệu múa trường kiếm quát lớn một tiếng rồi đâm thẳng vào ngực Vũ Văn Lôi.

Kiểm pháp của Nga Mi hư hư thực thực, kỳ ảo khôn lường, lợi hại vô cùng, Vũ Văn Lô giờ cây roi lên đỡ, ngò đầu Khương Tôn Diệu đã nhanh nhẹn rút trường kiếm lại, tránh khỏi va chạm, đoạn chàng hạ thanh kiếm xuống, nhằm thẳng khuyết huyệt của Vũ Văn Lô đâm liền.

Một thức chưa biến đổi, chỉ thoáng cái, kiếm của chàng đã chia làm hai bộ phận của kẻ địch tấn công, đủ thấy kiếm pháp của phái Nga Mi thần diệu biết bao và công lực của Khương Tôn Diệu cũng phải rất phi phàm.

Vũ Văn Lô thấy cây roi không phong tỏa được kiếm thế của Khương Tôn Diệu thì biết mình đã thất thế rồi, vội lép ngực thót bụng, nhanh nhẹn lùi ra xa năm bước. Ngò đầu Khương Tôn Diệu đã nhanh nhẹn múa trường kiếm, như bóng với hình tấn công tới gần, Vũ Văn Lô thấy Khương Tôn Diệu nhanh nhẹn khiến y không sao xoay trở, liền nghĩ thầm:

- "Ta là chúa của một Bang, nếu trước mặt mọi người mà để cho y thắng được thì còn mặt mũi nào sống trên Giang Hồ nữa".

Y vừa nghĩ ngợi vừa nhanh nhẹn nhảy sang bên trái, tránh né thế công của địch thủ, rồi cười nhạt một tiếng múa cây Long Đầu Tiên xông lên nghênh địch. Cả hai cũng đều lợi hại, roi và kiếm đều tạo nên những thế như sấm, như gió khiến ai nấy cũng đều kinh hồn động phách.

Càng đánh, Khương Tôn Diệu càng kinh hãi, vì lúc này chàng nhận thấy cây Long Đầu Tiên của Vũ Văn Lô chẳng những thần kỳ khôn lường mà còn lúc mềm lúc cứng không sao đề phòng được.

Chàng nghĩ thầm:

- "Vũ Văn Lô thực không hổ thẹn là chúa tể của một Bang phái, tiên pháp siêu tuyệt kỳ ảo, khác hẳn những tiên pháp của các phái võ học Trung Nguyên, như vậy kiếm pháp của mình khó mà thắng nổi y. Ta phải mạo hiểm mới được".

Đoạn chàng thay đổi kiếm pháp, gạt cây tiên của Vũ Văn Lô sang bên rồi nhún mình nhảy lên cao hai trượng, đâm đầu xuống trước, sử dụng ba thế Vân Long Phi Vũ. Kiếm thế của chàng trông như một cái dù và mạnh như sấm sét, úp xuống đầu địch.

Vũ Văn Lô thấy cây roi của mình bị Khương Tôn Diệu gạt sang bên, biết đối thủ định mạo hiểm cầu thắng, liền đứng yên một chỗ, cười nhạt mấy tiếng, chờ kiếm thế của đối thủ úp chụp bèn đột nhiên cười một tràng thật dài, rồi nhún mình nhảy lên trên cao, múa roi quấn vào vòng kiếm của kẻ địch đang đè xuống. Mọi người chỉ nghe "keng keng" mấy tiếng,

là trường kiếm của Khương Tôn Diệu đã bị Vũ Văn Lô hất văng khỏi tay, tựa như một con kim xà bắn ra ngoài xa bảy tám trượng.

Đông Phương Ngọc Côn kêu lên "Nguy tai!", rồi nhún chân nhảy lên cao múa kiếm đâm thẳng vào phía sau lưng Vũ Văn Lô để cứu người sư huynh thoát khỏi cơn nguy hiểm.

Vũ Văn Lô hất được trường kiếm của kẻ địch, kẻ nhanh tay giơ tả chưởng đè Khương Tôn Diệu nằm xuống, nhưng y bỗng cảm thấy phía sau lưng có gió lạnh thổi tới, biết ngay là có người đánh trộm, bèn vội thâu chưởng nhảy sang phía trái, hạ chân xuống, giật dử nhìn Đông Phương Ngọc Côn và nói:

- Nga Mi tiểu bối ỷ đông người hiệp kẻ cô thế, ta coi như đồ vô sỉ.

Đông Phương Ngọc Côn không thèm trả lời, cứ múa kiếm nhanh như điện chớp tấn công luôn ba thế.

Lúc ấy Khương Tôn Diệu vừa hạ chân xuống, vội chạy đến nhặt kiếm, rồi quay lại cùng Đông Phương Ngọc Côn tấn công địch.

Vũ Văn Lô mặt lộ sát khí, tay múa nhuyễn tiên, trầm tĩnh ứng chiến. Thế tiên của y múa thành một đạo hào quang bao vây lấy thân mình, khiến cho song kiếm của đối thủ tấn công tới đều bị bắn ngược trở lại.

Lúc ấy bỗng nghe có một tiếng kêu thảm khốc, mọi người nhận ra đó là Hoàng Phủ Tung, quay lại nhìn thì thấy Hoàng Phủ Tung đã ngã lăn ra mặt đất, hông bên trái bị một mũi tên ngắn cắm sâu vào, chỉ còn ló ra bên ngoài hai tấc, thân mũi tên có một ánh sáng xanh lấp lờ.

Hình như Hoàng Phủ Tung không chịu đựng nổi vết thương đau đớn, nên sắc mặt nhợt nhạt, hai chân run bầy bầy, mắt giật dử, trợn trừng.

Phàm Thiếu Xuyên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn thẳng vào mặt Hoàng Phủ Tung đứng đờ ra như tượng gỗ.

Thì ra, hai người đấu với nhau, cùng là hai tay cao thủ nhất thời nên bất phân thắng bại. Trận đấu kịch liệt này rất hiếm có trong Võ Lâm. Hoàng Phủ Tung giỏi về khinh công, còn Phàm Thiếu Xuyên tuy môn Tung Dương Đại Cử Thủ Pháp rất cao siêu, nhưng đấu hơn trăm hiệp mà không sao đụng được vào vạt áo của Hoàng Phủ Tung, đủ thấy thủ pháp của Hoàng Phủ Tung nhanh như thế nào. Rồi càng đánh Thiếu Xuyên thấy mình như bị bó cả tay chân. Hoàng Phủ Tung tránh thế Song Long Xuất Thủ của Thiếu Xuyên, nhảy sang tránh nhanh nhẹn, giở song chưởng ra định tấn công chớp nhoáng vào hông đối thủ.

Lúc ấy Thiếu Xuyên đã “không môn đại lộ” (thân mình để trống hở) muốn tránh cũng không kịp, nếu y bị Hoàng Phủ Tung ấn song chưởng vào dưới hông thì thể nào tạng phủ trong người cũng nát bét và hộc máu tươi ra mà chết.

Đang lúc nguy hiểm, bỗng có một ánh sáng xanh nhanh như sao sa, nhắm trước ngực Hoàng Phủ Tung bắn tới. Hoàng Phủ Tung lo hạ thủ kẻ địch, ngờ đâu trong bóng tối lại có người dùng ám khí ném lên, khi phát giác bèn nhảy sang bên tránh né, dù thân pháp của y nhanh đến đâu cũng không tránh nổi mũi tên đó.

Tới khi ánh sáng xanh đó tắt, thì y đã bị một mũi tên cắm sâu vào Thiên Cốc huyết, ở bên hông trái. Y chỉ cảm thấy đau nhức tận xương, không sao chịu nổi, kêu la thảm khóc một hồi, rồi ngã lăn ra đất.

Đồng thời y lại cảm thấy chỗ vết thương có hơi lạnh tỏa ra, khiến huyết mạch toàn thân, tựa như đọng lại, nên chân tay y run bầy bầy và bị cứng khớp ngay.

Thiếu Xuyên vừa thoát chết, thấy Hoàng Phủ Tung bị trúng phải mũi tên có chất lân tinh xanh, nhận ra ám khí đó của bọn tà ma hay sử dụng, chớ bên mình không ai có ám khí độc như vậy. Vì thế, chàng mới kinh ngạc mà đứng ngẩn người như tượng gỗ.

Lúc ấy, các thủ hạ của Hoàng Phủ Tung đều tiến lại vây chặt xung quanh Thiếu Xuyên.

Thiếu Xuyên quát lớn:

- Các người mù hết rồi chẳng? Thử xem mũi tên này có phải do ta ném chẳng?

Các hảo thủ trong trang cũng đều nhận ra mũi tên xanh đó từ trong bóng tối ném ra, nhưng khi họ quay mặt về hướng đó thì chỉ thấy mặt nước đóng băng, không có một bóng người.

Nhưng chúng lại cho rằng bọn của Thiếu Xuyên ở trong bóng tối ngấm ngấm trợ giúp, nên mới vây lấy chàng để hỏi đầu đuôi ra sao?

Bỗng nhiên, ở trên bờ sông phía đằng xa, Tang Lộc lên tiếng nói:

- Phải chẳng các người mù thật! Điều này lỗi ở Trang Chủ các người đã coi giặc là bạn. Cái mũi tên nhỏ này chính là ám khí độc môn của Bán Bán Tú tên là Lam Lâm Ma tiền, người mà Trang chủ các người rất tin cậy. Mũi tên này độc vô cùng, người nào bị phải thì máu tủy đặc lại, không đầy hai tiếng đồng hồ sau sẽ biến thành một tảng băng lạnh!

Đột nhiên Tang Lộc quát tháo:

- Các người không mau mau đi tìm Bán Bán Tú lấy thuốc giải để đến đây cứu chữa đi? Chẳng lẽ các người muốn Hoàng Phủ Trang Chủ chết hay sao?

Sáu bảy tên cao thủ trong trang đều ngơ ngác không biết tính sao, bèn khiêng Hoàng Phủ Tung lên chạy về phía thầy trò Bán Bán Tú vừa đi khuất.

Thiếu Xuyên tỏ vẻ cảm ơn, liếc nhìn Tang Lộc một cái. Rồi tiến thẳng tới trước mặt lão đạo sĩ nắm tay tỏ vẻ cảm ơn.

Nhắc lại hai anh em sư huynh đệ Khương Tôn Diệu và Vũ Văn Lôi vẫn tranh đấu kịch liệt.

Trong khi đang đấu, Vũ Văn Lôi liếc thấy Hoàng Phủ Tung bị trúng tên ném ngầm, còn Bán Bán Tú rời khỏi đấu trường chưa thấy quay trở lại. Những người mà y nhờ đến giúp sức đã lần lượt đi hết, nên lo âu vô cùng, y lại bị hai thanh trường kiếm bao vây, không sao thoát được, y cũng biết nếu không gỡ hết những thế tuyệt độc thì khó bề thoát thân.

Y vừa nghĩ vừa gỡ hết mười hai thành nội lực, tung mình quất luôn một thế roi thật mạnh và lợi hại vô cùng, chỉ nghe những tiếng khí giới va chạm làm điếc tai mọi người, đom đóm lửa bắn tung tóe. Hai cây trường kiếm của bọn Khương Tôn Diệu bị đánh bắn ra ngoài. Vũ Văn Lôi nhanh nhẹn gỡ tả chưởng ra, đánh luôn một chiêu, vòng theo hình bán nguyệt, thế chưởng ác độc vô cùng. Ngực của sư huynh đệ Khương Tôn Diệu đều ở trong chưởng phong của Vũ Văn Lôi, nên khi thấy đối thủ ra tay nhanh như điện, muốn tránh né cũng không sao kịp nữa, bèn trợn mắt mà chờ chết.

Lúc ấy, trong bóng tối, bỗng có một tiếng rú thật dài và từ phía xa vọng tới. Tiếng rú chưa dứt đã có một bóng người nhanh như điện chớp xông tới, múa song chưởng đẩy lùi sư huynh đệ Khương Tôn Diệu ra ngoài xa ba trượng, đồng thời Vũ Văn Lôi cũng bị người đó dồn ép phải lùi luôn bảy thước.

Rồi bóng đó hạ xuống trước mặt Vũ Văn Lôi một cách nhẹ nhàng, không một tiếng động. Người đó lại khoanh tay đứng trước mặt tên Bang Chủ kia, với vẻ đầy ngạo mạn.

Giang Giao Hồng định thần nhìn kỹ, nhận ngay ra người đó là Vân Nhạc, suýt tý nữa nàng thất thanh kêu la.

Wũ Văn Lôi bị sức mạnh vô hình đẩy lùi mấy thước, đang kinh hãi vô cùng, khi nhận ra ở phía trước mặt có một thiếu niên

Sắc mặt rất quái dị, liền rùng mình đến toát mồ hôi. Thiếu niên lạ mặt nọ sầm nét mặt lại và lạnh lùng nói:

- Bang Chủ cùng tụi hạ cách biệt ở Giang Đô tới giờ cũng đã lâu, nhưng tại hạ còn nhớ Bang Chủ đã có nói "Núi xanh không thay đổi, thế nào cũng có ngày tương kiến". Lời nói đó

vẫn còn văng vẳng bên tai và quả nhiên đã đúng như sự thật, tại hạ lại được gặp Bang Chủ ở Dã áp Than này.

Nói xong, chàng lớn tiếng cười, Vũ Văn Lôi nghe tiếng cười của chàng càng kinh hãi, lát lâu y mới định thần, cười nhạt và trả lời:

- Các hạ khi người quá đỗi, chẳng hay các hạ định làm gì nữa thì cứ nói ra đi?

Quái thiếu niên ngừng mặt lên trời, ha hả cười, rồi lại trầm giọng đáp:

- Vũ Văn Lôi, ngươi đã làm những gì thì ngươi hiểu lấy. Tại sao ngươi dám tự tiện rời khỏi sào huyệt, dẫn theo thủ hạ, còn tới Kinh Đô, hành vi của ngươi khác gì rắn rít, tâm địa của ngươi độc như sài lang, mấy lần cản trở công việc của ta tiến hành, vậy ai mới là kẻ khi người quá đỗi?

Chàng vừa nói vừa tức giận. Còn Vũ Văn Lôi mặt đỏ tai tím, xấu hổ hóa giận bèn huơ roi đánh mạnh tới và quát lớn:

- Ngày hôm nay, nếu ngươi không chết thì ta tán mạng vậy!

Quái thiếu niên cười nhạt mấy tiếng, múa song chưởng nhanh nhẹn tuyệt luân, tay trái đã nắm được đầu roi của địch, còn năm ngón tay phải đã bắt được cổ tay của Vũ Văn Lôi.

Vũ Văn Lôi thấy chân khí trong người đảo ngược như có kiến chạy khắp thân mình, xương nhức lòng đau, còn khó chịu hơn là chết, trán y mồ hôi lạnh toát ra, không sao chịu nổi, y kêu lên những tiếng rất thảm khốc.

Trong đầu óc Quái thiếu niên bỗng hiện lại cảnh tượng trên Thái Sơn khi chàng bị đẩy xuống vực thăm sâu ngàn trượng, vì vậy lòng chàng bốc sát khí.

Chỉ thấy tay trái của chàng kéo một cái, nhuyễn tiễn của Vũ Văn Lôi đã bay lên trên không, đồng thời năm ngón tay phải của chàng ngấm ngấm tăng thêm sức mạnh.

Vũ Văn Lôi cảm thấy khí huyết tụ hết cả trước ngực, rồi dồn lên cổ họng, thần trí mê man, cửu khiếu đều rỉ máu, Hồng Kỳ Bang Chủ chỉ còn chờ tử thần rước về chín suối.

Lúc này bọn tráng đinh của Hoàng Phủ Tung tay cầm đuốc đến đứng chung quanh Dã áp Than này để có ánh sáng, nhưng lúc này chúng đã bỏ chạy hết rồi, bỏ lại những bó đuốc cháy dở trên mặt băng, bị sức nóng, băng liền chảy ra thành nước.

Quái thiếu niên thấy kẻ thù sắp chết một cách thảm khốc thì tai chàng bỗng văng vẳng nghe tiếng nói của Minh Lượng đại sư, bèn bỗng rùng mình sợ hãi, năm ngón tay từ từ buông ra.

Nhờ vậy khí huyết của Vũ Văn Lôi dần dần khôi phục tuần hoàn và chân tay cũng bắt đầu cử động được.

Quái thiếu niên liền nói:

- Ta thể theo đức hiếu sinh của trời mà cho phép mi hồi cải hướng thiện. Lần này ta tha chết cho mi, vậy mi hãy quản thúc các bộ hạ trong Hồng Kỳ Bang đừng dung túng chúng ra tác ác tác quái trên Giang Hồ nữa thì mi sẽ còn mong sống tới tuổi già, bằng không ta sẽ đến tận cửa mi, lúc ấy mi còn phải chịu khổ gấp trăm ngàn lần như thế này nữa.

Vũ Văn Lôi không nói năng gì cả, chỉ liếc nhìn chàng một cái rồi từ từ quay mình, khập khiễng đi từ bước một và biến mất dạng.

Quái thiếu niên cũng nhún mình một cái rồi nhảy lên, lao mình vào trong bóng tối biến mất.

Giang Giao Hồng thấy vậy gọi to:

- Vân đại ca, chờ em với..

Nàng vừa gọi, vừa nắm tay Tương Mai đuổi theo Vân Nhạc.

Thấy vậy Đông Phương Ngọc Côn chỉ thở dài một tiếng, chớ không thấy nói gì.

Còn quần hùng cũng lần lượt rời khỏi Dã áp Than.

Núi Võ Đang ở tỉnh Hồ Bắc, cách huyện Quân Châu chừng trăm dặm, núi này còn có một cái tên nữa là Thái Hòa Sơn. Nơi đây là một khu thanh tịnh tu hành của Đạo Gia, dãy núi dài hàng ngàn dặm cao chót vót trên mây tầng mây. Trung tuần tháng hai, trên bàn đảo lãnh ở phía Bắc núi Võ Đang, có một thiếu niên áo xanh, trông rất đẹp trai, đi nhanh như điện chớp. Thiếu niên đó là Quái Thủ Thư Sinh Vân Nhạc.

Từ khi rời khỏi Dã áp Than, chàng thẳng về phía Võ Đang, chọn toàn những đường hẻm và rừng núi mà đi, không quản ngại ngày đêm, Chàng định tới đây để cứu Lạc Dương và Thẩm Nhi.

Lúc ấy mặt trời đã xế về phía Tây, đèn đuốc trong nhà đã bắt đầu thấp sáng, Vân Nhạc từ từ đi vào trong Quân Châu, đến một phạn điểm, gọi thức ăn và ngồi một mình nhậu nhẹt.

Lúc ấy, ngoài cửa có hai đạo sĩ áo xám bước vào, trên lưng người nào cũng có đeo một thanh trường kiếm. Thấy nhân phẩm của hai đạo sĩ đó thoát tục, Vân Nhạc biết ngay họ là người Võ Đang và chắc có việc gì nên họ mới ra ngoài trong lúc này, nên chàng chăm chú nhìn hai đạo sĩ đó, không bỏ sót một cử chỉ, hành vi nào cả.

Hai đạo sĩ nọ vào ngồi cạnh bàn Vân Nhạc, cũng gọi mấy món ăn và một bầu rượu. Được một lát đạo sĩ thân hình cao gầy, mặt vàng, râu dài, uống xong một ngụm rượu bèn thở dài một tiếng rồi nói:

- Đạo huynh, chúng ta ở Trường Bạch Sơn về đây mấy ngày sao lại nghe Ngô Chân sư điệt ở ngoài quan ngoại hái sâm trở về.

Y bắm với Chuồng môn rằng khi y ở trọ trong một khách sạn, ở ngoài tiền môn Yến Kinh, có nghe được ba người kể bên trò chuyện. Ba người đó là hai nam một nữ. Một người trong bọn họ lại tự xưng là Càn Khôn Thủ Lôì Tiểu Thiên.

Vân Nhạc nghe đạo sĩ đó nói đến tên Lôì Tiểu Thiên lại càng chăm chú chú lắng nghe.

Hai đạo sĩ kia hình như đã phát giác, cùng quay đầu sang nhìn. Vân Nhạc biết mình biểu lộ cử chỉ thất thường, liền mỉm cười gật đầu một cái rồi quay mặt nhìn ra ngoài cửa. Hai đạo sĩ kia thấy chàng là một thư sinh đẹp trai không giống nhân vật Võ Lâm nên không để ý tới.

Đạo sĩ mặt vàng, râu dài lại tiếp:

- Ngô Chân nghe mấy người đó nói chuyện mới hay họ cũng ở Trường Bạch xuống. Hình như họ định tới Bồn Sơn đòi hai tiểu đồng. Hai tiểu đồng đó chính chúng ta đã gặp và điểm huyết cho chúng nằm yên một chỗ. Không ngờ chúng lại được người cứu đi một cách lặng lẽ. Ngu đệ định xông vào Hoàng Bích Sơn Trang để gặp lão già Thượng Quan hỏi xem gia huynh đi về hướng nào và nói rõ chuyện hai tiểu đồng cho y biết. Ngờ đâu Tiêu Dao Khách, kẻ thù đại địch của Chuồng môn chúng ta hai mươi năm trước đây xuất hiện, bắt đắc dĩ anh em chúng ta mới đành quay trở về Bồn Sơn để bắm cùng Chuồng môn hay. Sự hiểu lầm đã xảy ra, gây thêm cường địch cho môn phái, vì thế đệ ăn năn vô cùng.

Đạo sĩ thứ hai liền an ủi và khuyên lon:

- Việc đã xảy ra như vậy, sư đệ có hối cũng vô ích. Bây giờ chúng ta nghĩ cách cứu vãn, may ra còn kịp. Ta nên tìm gặp bọn họ và thuật lại đầu đuôi, chắc họ không còn vu oan cho chúng ta nữa đâu.

Đạo sĩ mặt vàng thở dài một tiếng rồi tiếp:

- Trong mấy ngày qua, lòng đệ bối rối vô cùng, cứ tưởng họa lớn sắp xảy đến. Chuồng môn của chúng ta vì việc Tiêu Dao Khách cũng mệt trí lắm rồi, nên Chuồng môn mới bảo ngu đệ sai Ngô Chân sư điệt và một số người nữa cùng đi về phía trước dò thám thử xem, hễ phát giác được hành tung của bọn Lôì Tiểu Thiên thì đến giải thích cho họ biết. Nhưng đệ

thiết tướng Lô Tiêu Thiên là người khó đối xử nhất trong Giang Hồ, chỉ sợ sự hiểu lầm càng khó cởi mở.

Đạo sĩ kia cười nhạt và đáp:

- Nếu họ không phân biệt thực hư mà cứ khăng khăng đòi lại hai tiểu đồng thì Tam Thiên Môn Hạ này sẽ là nơi đổ máu, phơi xác của chúng!

Vân Nhạc nghe vậy cau mày nghĩ ngợi. Bỗng nhiên từ bên ngoài có một đạo sĩ trẻ tuổi bước vào, thân pháp nhanh nhẹn, tiến tới trước hai đạo sĩ nọ, chào cung kính và nói:

- Thừa pháp lệnh của Chương môn, mời hai vị sư thúc trở về núi ngay.

Đạo sĩ mặt vàng ngấn người rồi lên tiếng hỏi:

- Gọi chúng ta về để làm gì?

Đạo sĩ trẻ tuổi liền đáp:

- Tiêu Dao Khách đã tới biên giới huyện Vân Dương rồi, y còn mời ba tên ma đầu đã lâu không xuất thế. Tối mai chúng có thể tới Quỳnh Đài Quan trên núi Thiên Trụ, nên Chương môn mới gọi gấp hai vị sư thúc về.

Hai đạo sĩ biến sắc, vội trả tiền rồi đứng phắt ngay dậy ra đi.

Vân Nhạc thấy vậy nghĩ thầm:

- "Nghe đạo sĩ kia nói vậy, chắc y là Tinh Minh Chân Nhân trong Võ Đang

Tam Anh. Có lẽ Lạc Dương và Đhãm Nhi không phải do chúng bắt đi. Vậy ai bắt?"

Chàng nghĩ ngợi giây lát, bỗng sực nhớ ra điều gì liền nói thầm:

- "Có lẽ Tiêu Dao Khách đã cứu hai đứa trẻ. Chi bằng tối mai ta cũng đến Thiên Trụ Phong hỏi y xem có phải không?"

Đoạn chàng đứng dậy, trả tiền rồi đi ra ngoài. Vì đi quá nhanh, chàng vô tình đâm phải mũi bàn chân của một đại hán đang vội vã bước vào. Đại hán nọ kêu la như lợn bị chọc tiết, rồi trợn trừng hai mắt lên vừa nhìn vừa lùi ra sau.

Y ôm đầu chân trái, mắt lộ hung quang, nhìn thẳng vào mặt Vân Nhạc.

Vân Nhạc đang định lên tiếng xin lỗi, bỗng thấy từ phía sau lưng đại hán có năm người bước tới, trong số đó có một thiếu niên trông rất giáo hoạt, lối ăn mặc thật lòe loẹt, và một người nữa là một ông lão mặc áo vải, sắc mặt lo âu, kinh hãi, hai mắt vẫn còn đăm lẹ. Còn

ba người kia đều ăn mặc theo kiểu những tay hộ vệ. Một trong ba người đó tay cầm một cái túi vải, hình như bên trong có đựng khí giới.

Vân Nhạc thấy mặt ông già rất quen, hình như chàng đã gặp ở đâu một lần rồi, nhưng chàng không nhớ ra được người đó là ai. Vì mãi ngắm ông già nọ, chàng quên xin lỗi đại hán kia. Hình như ông già nọ nhận ra Vân Nhạc nên vẻ mặt đang rầu rĩ bỗng hóa ra mừng rỡ. Đại hán bị Vân Nhạc dẫm phải chân đã hết đau, đột nhiên lớn tiếng quát tháo:

- Tiểu tử kia, mi mù hay sao? Lối đi rộng thế này mà mi dẫm lên chân đại gia? Có mau quì xuống vái hai vái thì họa chẳng đại gia đây sẽ tha tội cho, bằng không quả dẫm vô tình này sẽ cho người biết thân ngay.

Vân Nhạc nghe đại hán nói vậy, cười nhạt và đáp:

- Tại người không đem mắt theo, cứ cắm đầu cắm cổ mà xông vào, còn oán trách ai?

Đại hán nọ nghe chàng trả lời một cách ngang tàng, bèn dẫm một quyền. Vân Nhạc chỉ cười khẽ một tiếng, rồi lướt sang bên nhanh nhẹn tránh khỏi thế công của đại hán nọ. Vì đà dẫm quá mạnh và lại dẫm hụt, đại hán nọ không sao giữ thăng bằng được, ngã ra đất, khiến mọi người không sao nhìn được cười. Thiếu niên mặc áo lòe loẹt lộ vẻ kinh hãi, nhún vai lẳng lặng bước tới trước Vân Nhạc và nói:

- Ngài là một tay giỏi võ như vậy, nhưng ngài lại dám biểu diễn võ công trước mặt Ngọc Nhụy công tử kẻ cũng nông cuồng đó.

Thiếu niên đang tươi cười bỗng lộ vẻ lạnh lùng, khinh bỉ. Vân Nhạc cau mày lớn tiếng cười và nói:

- Các cao nhân dị sĩ trong Võ Lâm, tôi đều biết hết, riêng có cái tên Ngọc Nhụy công tử này quả thật tôi chưa hề nghe tới bao giờ.

Thiếu niên mặc áo lòe loẹt mỉm cười, đỡ đại hán nọ dậy, rồi để cho đại hán nọ xông lại chỉ tay vào mặt Vân Nhạc quát to:

- Mi bảo ta không có mắt phải không? Mi có biết công tử của chúng ta đây là cháu của Lam Tinh võ Sĩ, Chuông môn phái Võ Đang, lại là công tử của quan phủ châu này. Chung quanh đây không ai không biết công tử cả, sao trước khi tới đây mi không chịu dò hỏi thử?

Vân Nhạc ha hả cười đáp:

- Thế ra đây là cháu họ của tên Đạo nhân Lam Tinh đấy? Thảo nào cáo đội lốt cọp, tác oai tác quái. Lam Tinh thấy ta còn không dám vô lễ, huống chi mi!

Nói xong chàng trợn trừng mắt lên nhìn thẳng vào mặt Ngọc Nhụy.

Ngọc Nhụy biến sắc mặt và nghĩ thầm:

- "Người này trẻ trung như vậy, ăn nói lại ngông cuồng đến thế, biết đâu y chẳng đặt điều nói láo?"

Đoạn y nghĩ ra một kế rồi tủm tủm cười cười và hỏi:

- Thế ra bạn là bạn thân của gia bá, vừa rồi tại hạ chưa rõ nên mới thất lễ, tại hạ xin mời tôn giá đến tộ xá ở vài ngày rồi tại hạ sai người báo cho gia bá, chẳng hay tôn giá nghĩ sao?

Vân Nhạc biết tên công tử này hoài nghi mình không phải là bạn của bác họ y, nên nhất định mời mình tới nhà y ở để điều tra cho rõ thật hư, rồi y mới nghĩ cách xử trí sau. Vì muốn tránh lời thôi, chàng mới đặt điều dọa nạt y, nhưng chàng đã giả bộ thì phải giả bộ đến cùng.

Kế chàng mỉm cười và đáp:

- Khỏi cần! Ta vừa ở Thiên Trụ Phong xuống đây và có việc cần phải đi cho xong, để khi khác chúng ta sẽ có dịp tương kiến.

Chàng nói xong, một đại hán mồm nhọn, mũi quạ đứng cạnh Ngọc Nhụy, liền quát lớn:

- Công tử đừng để y lừa, có ai ở Thiên Trụ Phong mà không biết đại danh của công tử đâu. Ta cứ bắt y về, dùng cực hình tra hỏi thì sẽ biết y là ai thôi.

Vân Nhạc cả giận, múa chưởng đánh mạnh một cái, tên đại hán mũi quạ kia chỉ gào thét được một tiếng, thân mình đã bay xa bốn năm trượng.

Ngọc Nhụy công tử cũng biến sắc mặt cười nhạt:

- Đánh chó phải kiềng chủ nhà, tôn giả là bạn của gia bá mà ngông cuồng như vậy, công tử cũng phải lãnh giáo một phen mới được.

Nói xong y giơ tay ra hiệu một cái, một tên thủ hạ liền cầm cái túi vải xanh đưa tới. Thấy mặt Vân Nhạc lạnh như tiền, Ngọc Nhụy công tử lùi lại ba trượng. Các người qua đường cũng đứng lùi ra xa. Y từ từ mở túi vải, rút ra một thanh kiếm cổ kính. Vân Nhạc thấy thanh kiếm đó ngọc nhiên vô cùng; liền lạnh lệ tiến tới, hai tay nhanh như chớp nhắm thanh kiếm mà chop.

- o O o -